

תמונה ראשונה:

(שעון גדול. סאונד של שעון מתקתק. נכנסים אישה וגבר. מונחים בצד אביזרים ובגד של אישה. תוך כדי השיחה האישה מלבישה את הגבר בבגדי האישה ומאפרת אותו)

- שלמה: (קצת נשי) שיואו, איזה לחץ. אולי לא כדאי...
- מלכה: (קשוחה. קצת גברית) די עם זה. אתה עובר את זה כמו גדול. זה בדיוק כמו שתרגלנו בבית.
- שלמה: אבל באו מלא אנשים (מסתכלים על הקהל). מה אני אעשה אם אני אפשל?!
- מלכה: שלמה, אתה רצית את זה, נכון או לא?
- שלמה: נכון.
- מלכה: ואני הלכתי איתך עד הסוף עם זה, נכון או לא?
- שלמה: נכון.
- מלכה: זה מה שהכי מתאים לך. אלו המילים שלך. נכון או לא?
- שלמה: כן אבל..
- מלכה: (תופסת אותו ומביטה הישר בעיניים) 'סתכל עליי. אתה חושב שלי זה קל כל העסק הזה?!
- שלמה: לא.
- מלכה: אבל אני ס-ת-ג-ל-נ-י-ת. גם אתה צריך לעשות כמוני. שנה פאזה. וחץ מזה שהשקענו בזה את כל מה שיש לנו אז תבלע את זה כמו גבר.
- שלמה: זה באמת הדבר הכי הגיוני לי לעשות בכל ההזיה הזאת.
- מלכה: ההזיה הזאת היא החיים שלנו עכשיו וזה מה יש.
- שלמה: אתה... (מלכה מכחכחת בגרונה) את... צודקת. כנראה שלי לוקח יותר זמן להתרגל למצב החדש.
- מלכה: גם אני הייתי צריכה להתרגל. הרי קמתי כל בוקר לעבודה ועכשיו מה? אני אלך ככה?!
- שלמה: כן, זה באמת יהיה קצת מוזר לראות אותך בתור פועלת בניין (מגחכת).

- מלכה: הלו, אני לא צוחקת עלייך על שאת משתינה בישיבה אז בבקשה.
- שלמה: שליחה. אתה... (מלכה מכחכת בגורנה) את. צודקת.. (מלכה מסיימת להלבישו ולהכינו)
- מלכה: זהו סיימתי. את מוכנה.
- שלמה: נו, איך אני נראה?
- מלכה: כמו הדראג קווין הכי שווה שאני מכירה. יאללה לכי תטרפי את הבמה.
- שלמה: תודה מלכה את הבעל הכי טובה שיש. (מלכה יוצאת. נדלק אור. נאמבר פיגוזי של שלמה כדראג קווין. זז ממש כמו אישה בטבעיות. מלכה נכנסת)
- מלכה: וואו שלמה, אתה באמת מלכה! הקהל מת עליך. לא ראיתי דבר כזה.
- שלמה: שיואו, איזה כיף זה היה! באמת סוף סוף הרגשתי כמו מלכה. כמו מלכה (במלעיל) מהגלגול הקודם ומלכה (במלרע) עכשיו. הפסיכיאטר צדק. הרעיון שלו לממש את עצמי ככה ממש עזר לי.
- שלמה: את רואה? ואת זוכרת איך הרגשתי רק לפני חודש בבית חולים... (חושך)

תמונה שניה:

- (סאונד של תקתוק שעון. נכנסת השחקנית המגלמת את הרופאה ומזיזה את השעון אחורה כמה סיבובים. גבר ואישה יושבים על הקוביות מכוסים בסדין לבן עיניהם עצומות. נכנסת רופאה בודקת את מצבם. פותחת להם עיניים. רושמת משהו ויוצאת. שלמה פוקח עיניים. מסתכל מסביב. מנסה להבין איפה הוא. מביט במלכה שנמצאת עם הסדין מכסה כמעט את כל פניה)
- שלמה: שלמה.... שלמה... (נבהלת מהעצמה) מה זה? מה קרה לקול שלי? (עושה כל מיני קולות ומכחכת. היא מגרדת מתחת לסדין וממששת משהו) מה זה? (מציצה פנימה לתוך הסדין. צורח) שלמה.. שלמה.... תתעורר. (מלכה פותחת עיניים)
- מלכה: רק עוד קצת אבא, אני כבר קם.

- שלמה: שלמה, משהו מוזר קורה פה. (מלכה מורידה את הכיסוי מפניה ומתגלה שהיא אישה. היא מזיזה את פניה מסתכלת על שלמה. שלמה מסתכל עליה. שניהם צורחים וקמים בבת אחת. נכנסת רופאה)
- מלכה: מה זה? למה אני שם?
- הרופאה: זה בסדר גברת לב, זה טבעי להרגיש קצת בלבול. את ובעלך בבית חולים. עברתם תאונה והייתם בתרדמת.
- מלכה: זה לא בלבול. אני נמצא שם.
- שלמה: ואני נמצאת שם.
- הרופאה: אנחנו נערוך לכם כמה בדיקות כדי לוודא שאין פגיעה מוחית.
- מלכה: דוקטור, את לא שומעת מה אני אומר לך? אני נמצא שם (מראה על שלמה) לא פה (טופח לעצמו על החזה). מה זה? (ממשש את החזה) יש לי... ציצי? (שלמה מתחיל לבכות)
- שלמה: לא מספיק שגדל לי זין, גם ת'ציצי לקחת לי?! (בוכה).
- מלכה: עכשיו אני גם בוכה. (ממשיך למשש את השדיים שלו) למרות שזה... זה דווקא לא רע. זה אפילו די נעים.
- שלמה: שלמה, תפסיק למשש לי ת'ציצי. זה לא הזמן.
- הרופאה: כנראה שעדיין יש בצקת מוחית. אבל מה שמוזר, שלשניכם יש אותה.
- מלכה: דוקטור, שום בצקת שמצקת. היא זה אני ואני זה היא, קפיש?
- הרופאה: אני מציעה שקודם כל תירגעי גברת לב ואני אערוך לכם כמה בדיקות ואולי גם אשלח את הפסיכיאטר של המחלקה ליתר בטחון.
- מלכה: (קמה) בואי מלכה. אנחנו הולכים. (שלמה מייבב) ותפסיקי לבכות. אני נראה כמו איזה נקבה.
- הרופאה: כנראה שעברתם איזו טראומה משותפת...
- שלמה: זה סיוט. אני בתוך סיוט.
- מלכה: הלו, להיות אני זה ממש לא סיוט. זאת אפילו מחמאה. נכון דוקטור? (הרופאה כותבת משהו לעצמה) נו, דוקטור נכון!?

- הרופאה: נכון מה?
- מלכה: אני נראה טוב. לגילי לא?
- הרופאה: כן, את אישה נאה, גברת לב.
- מלכה: לא אני. הוא.
- הרופאה: אתה מתכוון אליה?
- מלכה: תגידי את לא שומעת מה אנחנו מדברים אלייך?!
- הרופאה: אני לא מבינה.
- שלמה: איך שהוא, התחלפנו בגופים.
- הרופאה: לא לא, זו כנראה אמנזיה שנובעת מבצקת מוחית.
- מלכה: חירשת עיוורת זאת.
- שלמה: שלמה, מה נעשה?
- מלכה: אני לא יודע.
- שלמה: אני לא יכולה לחיות ככה.
- מלכה: כל כך רע לך להיות אני?
- שלמה: ולך טוב מידי להיות אני. נו תפסיק כבר למשש לי ת'ציצי.
- מלכה: לפחות ככה אני לא צריך טובות ממך. יש לי כאב ראש... אני עייפה.... אני במחזור והציצי נפוח לי... עכשיו יש לי ציצי משלי.
- הרופאה: אני חייבת להזמין לכאן מומחה.
- מלכה: שום מומחה. אני ואשתי הולכים עכשיו.
- הרופאה: עשיתי איזה כמה קורסים בפסיכיאטריה אבל זה משהו שלא נתקלתי בו בחיים.
- שלמה: זה אומר שאת לא יכולה לעזור לנו? (בוכה)
- מלכה: נו די כבר מלכה עם כל הבכי הזה. (לרופאה) תתני לי איזה משהו להירגע.

- הרופאה: כן כן, זה רעיון טוב. כדור הרגעה לך, כדור הרגעה לי.
- מלכה: לא לי. לו.
- הרופאה: לא או כן?
- מלכה: התכוונתי שתיתני לו ז'תומרת לה... איזה כדור נחמד שאני ז'תומרת היא תפסיק לבכות.
- הרופאה: טוב, איבדתי אותך לגמרי.
- מלכה: תגידי דוקטור, את בטוחה שאת דוקטור!?
- שלמה: שלמה, אל תעליב את הרופאה. היא לא אשמה. מי יאמין לנו? אני בקושי מאמינה..
- הרופאה: אולי די כבר! אתם מבלבלים אותי. את זה הוא והיא זה אתה ואני לא אני. אם זה לא בצקת או נזק מוחי מוזר, אני מעבירה את זה לפסיכיאטר של המחלקה והוא כבר יידע מה לעשות איתך, איתך, עם כולכם... (יוצאת. שלמה מייבב)
- מלכה: די מלכה די. אנחנו נהיה בסדר. העיקר שאנחנו ביחד ושנחנו חיים, נכון? (שלמה מהנהן. הם מתחבקים) מעניין איך לעזאזל זה קרה לנו? (חושך)

תמונה שלישית:

(תקתוק של שעון. השחקנית ששיחקה את הרופאה מזיזה את המחוגים אחורה. היא

מתיישבת כפקידה)

הפקידה: הבאים בתור... (נכנסים שלמה ומלכה) שם בבקשה...

שלמה: סליחה?

הפקידה: שם פרטי ושם משפחה.

שלמה: אני שלמה לב וזאת אשתי מלכה לב.

הפקידה: מר וגברת לב...

שלמה: את יכולה רגע להסביר לנו איפה אנחנו.

הפקידה: אתם פה.

- מלכה: מה זה פה?
- שלמה: מלכה, תני לי לטפל בזה. (לפקידה) מה זה פה?
- הפקידה: פה זה המעבר לגלגול הבא.
- שלמה: אני לא עושה לא גלגולים ולא שפגטים....
- הפקידה: אתם מתתם ועכשיו אתם עוברים לגלגול הבא שלכם. מה לא ברור?
- מלכה: אנחנו מתים?? שלמה...! (בוכה)
- שלמה: חכי מלכה, תני לי לטפל בזה. (לפקידה) תראי גברת, אני בטוח שאת יכולה לעשות משהו בשבילנו. אנחנו לא יכולים עוד למות. רק עכשיו גמרנו לשלם ת'משכנתא והתחלנו ליהנות מהחיים.
- הפקידה: אתה צודק מר לב.
- שלמה: את רואה מלכה. אני צודק. רגע, אני צודק?
- הפקידה: אני רואה שאתם בכלל לא מתים. אתם רק בתרדמת. אני מיד מחזירה אתכם.
- מלכה: שלמה... אנחנו לא מתים...!
- הפקידה: קחו את הפתקים האלה של הגלגול הנוכחי שלכם ואל תאבדו אותם אחרת אתם עלולים לחזור בתור נמלה (צוחקת לבד. הם לא צוחקים. משתתקת) לכו ישר ימינה ואז שמאלה. רדו במדרגות ואז שוב שמאלה ישר ושוב ימינה. אי אפשר לפספס את זה.
- שלמה: תודה לך. בואי מלכה אנחנו חוזרים.
- הפקידה: הנה העותק של הגלגולים שלכם. חזרה נעימה. (שלמה ומלכה מביטים זה על זה מחייכים)
- מלכה: העיקר שאנחנו ביחד, שלמה.
- שלמה: כן ביחד. (יוצאים. הפקידה מחתימה כמה טפסים)
- הפקידה: אוי... (קמה. רצה וקוראת) מר וגברת לב... (יוצאת. חוזרת) שיט. הם לקחו את הפתקים הפוך.... (חושך) -סוף-